

КАТЯ АЛВЕС: „КЛУБЪТ НА МЪФИНИТЕ. НАЙ-СЛАДКАТА БАНДА НА СВЕТА“

В настоящата рубрика публикуваме [оригинала](#), [междинния превод](#) на преводачката Милкана Делер без редакторска корекция и [редактираното от издателството издание](#) на книгата на Катя Алвес „Клубът на мъфините. Най-сладката банда на света“. В текста на междинния превод, който е част от нашето списание, г-жа Делер се е водила от принципа да превежда максимално близо до оригиналния изходен текст. За студентите е изключително интересно да проследят преводаческото решение и редакторската намеса в окончателния вариант на изданието на български език.

Автор

Катя Алвес е родена в град Коимбра, Португалия. Работила е в книжарница, в библиотека, била е редактор в радиото. Днес тя живее със семейството си в Цюрих и пише детски романи, повести, радиопиеси. Много обича португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Илюстратор

Ели Брудер е родена е през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. От малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си и с цяла ферма с животни край езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала мъфини, които и до днес обича много.

Преводач

Милкана Делер учи в Софийски университет „Св. Климент Охридски“, специалност „Славянска филология“, а след това продължава образованието си в университета във Вюрцбург, Германия. Целият ѝ професионален път е свързан с преводи и преподаване. Превежда и досега за Германското и Швейцарското посолство в България, както и за Президентството, Народното събрание, Министерски съвет и различни министерства.

Заема се с превода на „Клубът на мъфините“, защото дъщеря ѝ е на годините на героините и ѝ се струва, че книгите ще са забавни за децата в България, а също и заради илюстрациите. Обича да прекарва време с дъщеря си и кучето им, както и да пече сладкиши.

Текстовете са предоставени с любезното съдействие на изд. „Фют“ и на изд. „Арена“, Германия.

Междинен превод: Милкана Делер

Корица:

Катя Алвес Клубът на мъфините

най-сладката банда на света

Лин е алергична към цигулки. (Но въпреки това ужасно много трябва да се упражнява да свири на цигулка, защото майка ѝ иска така.) Лин е малко срамежлива. Личи си, защото бързо се изчервява. Но пък на нея винаги ѝ идват най-добрите идеи.

Тамтам всъщност се казва Тамара и е доста дръзка. Тамара прекрасно жонглира (понякога), ходи по гумено въже (или поне ѝ се иска, но досега още не е успяла) и мечтае да стане циркова артистка (може би). Тамтам винаги има забавни идеи (наистина)!

Миранда обича всичко, което е сладко, включително малинови бонбони. Освен това е много суетна и си има детегледачка. Миранда живо се интересува от мода, освен от балетна, но това е друга история.

Лулу е единствената от четирите, която обича да пише домашни и е ужасно добра по математика. Тя иска да направи някое страхотно откритие. Това обаче никак не е лесно, въпреки че винаги и към всичко подхожда логично.

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-сладката банда на света

И още от Клуба на мъфините:

Том 2: Четири приятелки се развихрят!

Катя Алвес е родена в Коимбра, Португалия. Упражнявала е различни професии – работила е в книжарница и радиото като редактор. Днес тя е автор на детски романи, истории и радиопиеси и живее със семейството си в Цюрих. Катя Алвес обича най-много да яде португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер,

родена през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. Още от малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург работи като илюстратор. Живее с мъжа си и цяла ферма с животни на езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала капкекчета, които и до днес обича много.

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-сладката банда на света

С илюстрации от Ели Брудер

Съдържание

Как започна всичко... 11

Училищният празник 15

Роза Къдрицата и една нова идея 21

Лулу получава подкрепление, а Тамтам – неприятности 30

Първи мъфини 40

Съдбовният час по музика 58

Клубът на мъфините в търсене на следи 70

Едно много полезно посещение 81

Училищният празник 93

Как започна всичко...

илюстрация: клуб на мъфините

Ако искате да знаете как да разделите седемнадесет бонбона гумени жабки между четири момичета без да има караници, само ме попитайте.

Аз съм гений по математика. Така твърди дори учителката ни по математика, госпожа Шнайдевинд (Ветрорезова), а тя обикновено не е щедра на комплименти и ги пази само за себе си (точно както и овесените бисквитки, които крие в чекмеджето си).

Във всеки случай мисля, че баща ми и майка ми доста се гордеят с мен заради математическите ми способности. Баща ми постоянно разправя на всички колко добре мога да смятам.

Особено на клиентите си. Баща ми кара такси. Когато си таксиметров шофьор, обикновено се срещаш с много хора, на които можеш да разкажеш какво ли не. Например, колко много строежи има в града (това всеки може и сам да го види, докато се вози в таксито, но баща ми въпреки това го разказва по време на всеки курс). Или пък, че дъщеря му още като е била на четири годинки е върнала точното ресто на един клиент.

Обикновено не се возя в таксито на баща ми. Но онзи път ми беше разрешено, защото имах шарка, а мама беше отишла да разгледа жилището, в което по-късно се пренесохме. Когато клиентът на татко видя червените ми пъпки, пожела веднага да слезе на следващия ъгъл. Затова и не ми се наложи много да смятам.

Мама не е като татко и не говори толкова много. Тя казва, че като фризьор трябва преди всичко да умее да слуша. Преди мама имаше собствен фризьорски салон, но откакто се преместихме в Обердорф, тя работи вкъщи. Преместихме се точно преди четири месеца и пет дни. И живеем там три месеца и четири дни по-дълго, отколкото съществува клубът на мъфините.

Сега ми хрумна, че забравих най-важното: казвам се Лулу. Всъщност се казвам Лусинда. Точно като онази суперстара холивудска актриса с много висок кок и лилави сенки на очите. Доста е излагащо... затова ви моля, да го забравите на часа!

Но сега непременно трябва да разкажа за клуба на мъфините и за това, как започна всичко.

иллюстрация: Холивуд! ръкопляскане! браво!

Училищният празник

иллюстрация: мъфин клуб

Беше една съвсем обикновена понеделнишка сутрин в училище. Миранда рисуваше с флумастер светлозелени точки върху ноктите си, а Гюнтер се прозяваше, без да слага ръка на устата си. Аз тъкмо си мислех за това дали врабчетата в училищния двор могат да подскачат на един крак, когато госпожа Шнайдевинд каза на висок глас, че има да ни съобщи нещо важно. Всички погледнахме към нея.

„Точно след четири седмици е училищният празник”, обяви госпожа Шнайдевинд и продължи с ужасно милия си глас „вие-всички-сте-добри деца”: „Сигурна съм, че имате куп чудесни идеи как класът ни може да участва...”

Странното при учителите е, че никога нямат собствени идеи. Винаги децата трябва да им помагат. Целият клас възбудено зашушука.

– Е, и? – попита госпожа Шнайдевинд.- Кой има чудесна идея?

Никой не вдигна ръка. С изключение на Гюнтер.

– Защо ще има училищен празник? – попита той.

Гюнтер винаги пита защо. Прави го, защото иска госпожата да напише в свидетелството му, че е „много буден”. Така поне твърди Тамтам. Този път обаче госпожа Шнайдевинд не изглеждаше въодушевена от въпроса на Гюнтер.

– Всяка година има училищен празник – въздъхна тя.

Броях бавно наум от сто назад. Аз естествено веднага се сетих за нещо, но в никакъв случай не исках да ме смятат за зубър. А ако човек не иска да попадне в тази категория, е много важно да не вдига ръка прекалено рано. Деветдесет и седем, деветдесет и шест... деветдесет и три... деветдесет.

– Госпожо Шнайдевинд, имам един въпрос...

– Да, Миранда?

Типично! Миранда естествено ме изпревари.

– Ще има ли модно ревю? – попита тя с пискливия си гласец.

Миранда е най-голямата фръцла на света. Родителите ѝ са много богати. Толкова богати, че Миранда има собствена детегледачка, чието основно задължение е да събира хартиените обвивки от бонбони от пода в стаята на Миранда. (Това го знае от Тамтам, а тя го знае от Лена, която го е видяла с очите си).

Госпожа Шнайдевинд се поколеба.

– Не зная, Миранда... модно ревю имахме миналата година. Но знаете ли какво, до петък всеки от вас може да намисли нещо и да го представи на класа.

На мен не ми остана нищо друго, освен да чакам до петък да споделя хрумването си. Обаче тогава дойде голямото междучасие.

– Имам страшна идея! – извика Тамтам. – А ти, Лулу?

Аз бях застанала до нея и другите момичета, за да слушам какво си говорят. Но не очаквах някой да ме попита какво мисля по въпроса.

– Ами... тъ... мислех си за едно огромно микадо...

– Какво е това? – прекъсна ме Лин.

– Моята идея е по-добра! – извика Тамтам, без да изчака отговора ми. – Но няма да я издам на никого. Още не. – и тя се ухили.

– Моля те, кажи ни каква е! – примоли се Инес.

Повечето деца в училището харесваха Тамтам, защото беше доста нахакана. Но не исках пък мен да ме смятат за глупава, затова опитах отново:

– Ами, идеята за огромното микадо никак не е лоша. Играехме тази игра в старото ми училище с пръчици дълги 145 сантиметра... беше страхотно! Трябваше да сме по двама... може би бихме могли заедно...

– Скучно е! – извика Инес. – Ела, Тамтам! Отиваме при катерушките – и Инес бързо помъкна Тамтам навън.

Лин, която стоеше до тях, погледна нерешително първо към мен, а после към Тамтам и Инес. След това грабна калъфа с цигулката си и се втурна след тях.

Добре започна, няма що! Може би наистина ще е по-добре да измисля нещо друго вместо огромното микадо. Но какво? Не ми хрумваше нищо по-забавно от това. Поне не и в момента. Но това скоро щеше да се промени.

Роза Къдрицата и една нова идея

илюстрация: клуб на мъфините

– Лулу, закъсна – измърмори мама с две фиби в устата. – Обядът е в хола.

Хвърлих един поглед в кухнята. Там цареше пълна бъркотия от шишенца, спрейове и купички с остатъци от боя. Посред този хаос седеше една доста дебела жена – мадам Дюпонт.

Всъщност тя се казва госпожа Шпекле (Сланинкова), но откакто има приятел французин от Белфор, за когото би искала да се омъжи, нарича себе си госпожа Дюпонт. Това го зная от мама. А мама го знае, защото госпожа Дюпонт говори само за това.

– О, шери, дъщеря ти става все по-голяма! – възкликна госпожа Дюпонт.

(„Шери” между другото, е на френски и означава „мила”. И го казва всяка седмица, макар че е невъзможно да пораствам всяка седмица. Иначе вече щях да съм великан).

Госпожа Дюпонт понечи да се обърне към мен.

– Един момент моля... – извика мама. Не се движете!

Госпожа Дюпонт погледна към мама, която държеше една от розовите ѝ къдрици.

– Ох! – изквича тя.

– Извинете! – измърмори мама.

– Мамо, знаеш ли какво бих могла да предложа за училищния празник? – попитах предпазливо. – Трябва всеки от нас да измисли нещо.

Не можех да чакам мама свърши с къдриците на клиентката си. При госпожа Дюпонт това можеше да се проточи с часове.

– Чудесни неща правят сега в училищата – въздъхна госпожа Дюпонт. – Сигурно и ти искаш един ден да станеш фризьорка като мама.

Поклатих глава.

– Предпочитам да стана математичка, както никой от семейството ми.

Мама се усмихна.

– Да, да – каза госпожа Дюпонт. – Какво ли няма в днешно време.

– Имаш ли някаква идея, мамо?

– Не сега, съкровище – изстена майка ми. – Като свърша, можем да измислим нещо.

Аз понастоях още малко, но нямаше полза. После отидох в хола и порових с вилицата в салатата от домати. Какво ли правят хората по тези училищни празници?

Реших да си запиша десет идеи и след това да ги зачерквам една по една, докато остане най-добрата. С учителя ми в старото училище винаги правехме така.

1. Състезание по смятане на ум с числа до 20 (задраскано) 50.

2. Състезание по смятане на ум с числа до 100.

Или наистина вълнуващо: 3. Състезание по смятане на ум с числа до 999.

Обаче не бях сигурна, дали някой друг, освен мен ще го намери за забавно. В моя клас смятането наум не беше особено популярно...

Така че продължих:

1. Огромно микадо

Това обаче също не ставаше. Трябваше да ми хрумне нещо, което щеше да е страхотно за всички. Нещо, което досега го е нямало и което аз съм измислила!

(Това с микадото го беше измислила предишната ми учителка по физическо). Но може би можех да подобря идеята.

Записах си:

2. Огромно микадо с опитомени гърмящи змии вместо пръчици.

– Едва ли от зоопарка биха се съгласили да ти дадат петдесет гърмящи змии да си ги носиш вкъщи – викна майка ми от кухнята, когато ѝ споделих хрумването си. Заради шума от сешоара трябваше да вика много силно. – Няма смисъл изобщо да опитваш.

– Да, и при нас на всеки празник имаше сладкиш! – изкрещя на свой ред госпожа Дюпонт. Явно не беше чула мама заради шума. – Шоколадов сладкиш! – продължи тя. – Той и сега още ми е любим.

– И на мен – казах аз.

– Жалко, че винаги свършва много бързо! – изкрещя госпожа Дюпонт.

Мама вече беше изключила сешоара, но госпожа Дюпонт още крещеше.

– Би могла да изпечеш сладкиш – предложи мама.

– Скучно... – измърморих аз.

– Точно така, сладкиш! – грейна госпожа Дюпонт. – При това такъв, който никога не свършва.

– Имате пред вид такъв, който пораства пак, след като си изял едно парче от него? – попитах аз.

Това вече звучеше по-добре.

– Има ли такова нещо? – попита госпожа Дюпонт с интерес.

Мама поклати глава, смеейки се. Но идеята със сладкиша, който пораства пак, ми хареса. (А и си беше моя!) Всъщност, учудващо е, че още никой не се е сетил за това. Но така си беше с наистина страхотните изобретения. Някой трябваше да бъде пръв. Извадих най-дебелата готварска книга на татко от етажерката. Може би там щях да намеря нещо.

Торта с ананас, сладкиш с боровинки и кисело мляко, лимонени резени...

Нищо!

На страница 247 беше изобразен един дебел говач с бяла престилка, който сипваше от епруетка кафяв прах в купа за тесто. Изглеждаше интересно. Къде бях виждала такива епруетки? Естествено! Сега си спомних. Изтичах в стаята си и издърпах един стол към гардероба. Най-отгоре върху него беше комплектът ми по химия, който баща ми подари за Коледа. Мама го сложи там, защото смяташе, че съм още твърде малка за него. Кое то официално си беше така. На кутията пишеше: „За над 10 години”. А на десет щях да стана едва след 567 дни. Но не можех да чакам толкова дълго!